

Sygn. akt VIII U 1770/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant	Agata Kędzierawska

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2020 r. w Gliwicach

sprawy A. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania A. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

z dnia 2 sierpnia 2019 r. **nr** (...) -7/20

oddala odwołanie.

(-) sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII U 1770/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 2 sierpnia 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił ubezpieczonemu A. M. prawa do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż nie przedłożył on żadnych nowych dokumentów mających wpływ na wysokość emerytury.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o jej uchylenie i przeliczenie emerytury zgodnie z art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Jednocześnie wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu wyliczania rent i emerytur na okoliczność odtworzenia wynagrodzeń ubezpieczonego sprzed 1980 r. Wskazywał, że podczas pracy w górnictwie osiągał wysokie zarobki, kilkakrotnie przekraczające średnią roczną płacę krajową.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony A. M. urodził się (...)

Decyzją z 3 stycznia 2001 r. przyznano ubezpieczonemu emeryturę górniczą od 30 grudnia 2000 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie z 10 lat kalendarzowych, tj. 1982-1991. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł ostatecznie 282,76%, i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury podejmował zatrudnienie.

W dniu 10 czerwca 2015 r. ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalno-rentowej.

Prawomocną decyzją z 24 sierpnia 2015 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przeliczenia świadczenia zgodnie z art. 110a ustawy emerytalno-rentowej, ponieważ obliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 najkorzystniejszych lat z okresu całego ubezpieczenia, tj. lat 1981-1999 i 2009, wyniósł 241,74%, a więc okazał się niższy niż 250%.

W dniu 18 lipca 2019 r. ubezpieczony złożył kolejny wniosek o przeliczenie świadczenia na podstawie art. 110a ustawy emerytalno-rentowej.

Zaskarżoną decyzją z 2 sierpnia 2019 r. (...) Oddział w C. odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia emerytury na podstawie art. 114 ustawy emerytalno-rentowej, gdyż nie przedłożył on żadnych nowych dokumentów mających wpływ na zmianę decyzji z 24 sierpnia 2015 r.

W okresie od 13 października 1975 r. do 29 grudnia 2000 r. ubezpieczony był zatrudniony w KWK (...) w R., przy czym od 13 października 1975 r. do 24 października 1977 r. i od 12 listopada 1979 r. do 31 lipca 1983 r. pracował na stanowisku robotnika górniczego pod ziemią, a od 1 sierpnia 1983 r. do 29 grudnia 2000 r. na stanowisku górnika pod ziemią.

Ustalono, że w okresie od 26 października 1977 r. do 17 października 1979 r. ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową.

Ubezpieczony po powrocie z wojska pracował w kopalni jako przodowy.

Związek małżeński odwołujący zawarł 23 października 1982 r.

Nie zachowała się dokumentacja płacowa ubezpieczonego sprzed 1980 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego i akta osobowe ubezpieczonego z KWK (...).

Sąd ocenił zebrany materiał dowodowy jako kompletny i spójny, a poprzez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd oddalił wniosek odwołującego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rent i emerytur na okoliczność odtworzenia wynagrodzeń sprzed 1980 r., albowiem – w ocenie Sądu – taki dowód byłby nieprzydatny w sprawie, gdyż organ rentowy, ustalając wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury o wartości 241,74%, uwzględnił wynagrodzenia z 20 najkorzystniejszych lat, tj. lat 1981-1999 i 2009, kiedy to z całą pewnością ubezpieczony uzyskiwał wyższe wynagrodzenia, aniżeli w okresie 1975 – 1979.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony od 30 grudnia 2000 r. pobierał emeryturę górniczą obliczoną w oparciu o wynagrodzenie z 10 lat kalendarzowych, tj. 1982-1991, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł ostatecznie 282,76% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Ubezpieczony złożył w dniu 18 lipca 2019 r. wniosek o ponowne przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i zaskarżoną decyzją z 2 sierpnia 2019 r. odmówiono mu prawa do przeliczenia świadczenia na podstawie art. 114, ponieważ nie przedłożył on żadnych nowych dokumentów mających wpływ na zmianę decyzji z 24 sierpnia 2015 r., w której obliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 najkorzystniejszych lat z okresu całego ubezpieczenia, tj. lat 1981-1999 i 2009, wyniósł 241,74%, a więc okazał się niższy niż 250%.

Zgodnie z art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.) w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

Sąd wskazuje, iż ustawą z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 r. poz. 552) wprowadzono z dniem 1 maja 2015 r. zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodając m.in. art. 110a.

Zgodnie z treścią art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Należy podkreślić, że art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach, tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. Ponadto po uzyskaniu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało jednak, że art. 110a ustawy nie znajdzie zastosowania do ubezpieczonego, gdyż ten nie spełnił wszystkich wymaganych tym przepisem przesłanek. Ustalony na nowo wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia nie jest bowiem wyższy niż 250%.

Jak wykazano w toku postępowania obliczony przez organ rentowy z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia, tj. 1981-1999 i 2009, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 241,74%.

Ubezpieczony twierdził, że w latach 1975 – 1979 osiągał wyższe wynagrodzenie niż ustalone przez organ rentowy i domagał się dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu rent i emerytur na okoliczność uzyskiwanych wynagrodzeń w tym okresie.

W ocenie Sądu twierdzenia odwołującego oraz wnioski o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego są bezzasadne.

Sąd podkreśla, że nie ma matematycznych podstaw do przyjęcia, że przy uwzględnieniu zarobków z lat 1975 – 1979, nawet po ich dokładnym odtworzeniu, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru byłby wyższy niż ustalony przez organ rentowy z lat 1981-1999 i 2009.

Należy podkreślić, że ubezpieczony rozpoczął pracę w KWK (...) 13 października 1975 r., a w okresie od 26 października 1977 r. do 17 października 1979 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową. Wobec tego przy ewentualnym odtwarzaniu wynagrodzenia pełnym rokiem sprzed 1980 r. byłby tylko rok 1976. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru za rok 1975 nie będzie wysoki ponieważ w tym roku w kopalni ubezpieczony przepracował 2 miesiące i 2 tygodnie. W roku 1977 ubezpieczony pracował przez niepełne 10 miesięcy, w 1978 w kopalni nie osiągnął żadnego wynagrodzenia, a w 1979 tylko za 2 miesiące i 2 tygodnie. Należy także podkreślić, że w latach 1975 – 1979 ubezpieczony był na początku swojej ścieżki zawodowej i osiągał niższe wynagrodzenie niż w latach następnych, które uwzględnił (...) Oddział w C. w zaskarżonej decyzji. Ponadto ubezpieczony zawarł związek małżeński w 1982 r. i dopiero od tego momentu otrzymywał deputat węglowy w wyższej wysokości.

W związku z powyższym Sąd uznał, że zaskarżona decyzja organ rentowego jest prawidłowa, albowiem wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia obliczony przez organ rentowy z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia, tj. lat 1981-1999 i 2009, wyniósł 241,74%.

Reasumując, skoro wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie jest wyższy niż 250%, to ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do ponownego przeliczenia pobieranej przez niego emerytury górniczej z zastosowaniem art. 110a ustawy, to jest z uwzględnieniem podstawy wymiaru wyliczonej na nowo, zgodnie z art. 15 ustawy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd – na mocy 477¹⁴ § 1 k.p.c. – oddalił odwołanie.

(-) sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek